

до збільшення прибутку, то менеджер, відповідальний за цю ділянку роботи, замінюється. Робота з кадрами є однією з головних функцій менеджменту на фірмах ФРН. Завдання кадрових служб підприємств, крім підбору кадрів, включають: навчання персоналу, підвищення його кваліфікації, охорону праці, організацію оплати праці, забезпечення старості та інші питання соціальної політики. Менеджери повинні організувати підвищення кваліфікації персоналу, створювати резерв на керівні посади.

Аналіз зарубіжних підходів до фінансового планування дозволяє зробити висновок про те, що для реалізації концепцій стратегічного планування, зарубіжними вченими широко використовуються методи, що дозволяють створювати справжній і майбутній бажаний вигляд установи.

Література

1. Білик М. Д. Бюджетування у системі фінансового планування / М. Д. Білик // Фінанси України. – 2011. – № 3. – С. 97-109.
2. Бовцаревська Н. Бюджетування як елемент управління підприємством / Н. Бовцаревська, П. Кузьмович // Економічний аналіз. – 2008. – № 3. – С. 138-142.
3. Вахрушев В. Принципы японского управления / В. Вахрушев. – М.: ФОЗБ, 1992. – 248 с.
4. Глинський Б. О японском опыте управления / Б. Глинський // Проблемы теории и практики управления. – 2001. – № 4. – С. 110-114.
5. Золотарев С. Н. Зарубежный опыт бюджетирования как метода финансового планирования / С. Н. Золотарев // Финансы. – 2009. – № 1. – С. 69-70.
6. Куликов Г. В. Японский менеджмент и теория международной конкурентоспособности / Г. В. Куликов. – М.: Экономика, 2000. – 247 с.
7. Равенков А. Фінансове планування на підприємстві / А. Равенков // Проблеми теорії та практики управління. – 2010. – № 4. – С. 72-78.

Давидюк А. А., ст. гр. ФСГм-21
Лубкей Н. П., к.е.н., доцент

КЛАСИФІКАЦІЯ НЕДЕРЖАВНИХ ПЕНСІЙНИХ ФОНДІВ У СВІТІ

Функціонування недержавних пенсійних фондів у світі має доволі глибоку історію. Необхідність його існування визнана більшою частиною країн світу. Саме тому досить багато уваги учених приділено теоретичному підґрунтя існування недержавних пенсійних фондів, зокрема, їх класифікації.

Дане питання висвітлюється в працях багатьох українських та зарубіжних вчених: Кащенко О. Л., Суриков Є. А., Шварц М., Ріппа М. Б та ін.

Українське законодавство дає таку класифікацію недержавних пенсійних фондів:

1. Відкритий пенсійний фонд – недержавний пенсійний фонд, учасниками якого можуть бути фізичні особи незалежно від професії.

2. Корпоративний пенсійний фонд – недержавний пенсійний фонд, учасниками якого можуть бути працівники певного підприємства, засновником якого є роботодавець.

3. Професійний пенсійний фонд – учасниками фонду є фізичні собори, що пов'язані їх професійною діяльністю, а засновником може бути об'єднання юридичних осіб-роботодавців [1].

Проте, недержавні пенсійні фонди можна поділити за цілою низкою ознак, що дасть глибшу класифікацію.

За класом функціонування всі фонди можна поділити на: автономні та неавтономні. Неавтономні – це група активів чи резервів, що не відокремлена від адміністратора чи власника. Автономні недержавні пенсійні фонди діють в країнах ОЕСР та, у свою чергу, поділяються на ще два види: інституційні та контрактні.

Інституційні недержавні пенсійні фонди – це фонди, що є юридичними особами з дієздатністю та правоздатністю. Такий вид недержавних пенсійних фондів надзвичайно поширений і функціонує, зокрема, в Україні. Контрактні – це фонди, які є сукупністю активів при фінансовій установі без право- та дієздатності. Даний вид фондів поширений у США [2].

Інституційні фонди існують у трьох основних правових формах:

1) корпоративній, в якій право власності на накопичені кошти належить учасникам. Така форма поширена в Бельгії, Чехії, Мексиці та Угорщині;

2) засновницькій, в якій право власності на вкладені кошти належить внутрішньому органу управління. Такі фонди є у Швейцарії, Австрії;

3) трастовій, в якій права на вкладені кошти передаються довірчій компанії, що здійснює управління активами на користь учасників пенсійного фонду. Така форма поширена в Великобританії, Ірландії, Канаді та Новій Зеландії [3].

Контрактні пенсійні фонди здійснюють свою діяльність у двох формах:

1) індивідуальній, в якій учасники володіють деякими правами по відношенню до управління активів. Саме в такій формі функціонують недержавні пенсійні фонди в Польщі та Італії.

2) колективній, учасники якої є одержувачами прибутку від інвестування вкладених коштів. До даної категорії віднесено Південну Корею та Японію.

За видом залучених учасників, у свою чергу, недержавні пенсійні фонди поділяють на:

1. Відкриті – фонди, що залучають клієнтів не залежно від професії або місця роботи.

2. Закриті – фонди, що залучають лише певних осіб, які об'єднані професією або місцем роботи.

Заключним способом класифікації недержавних пенсійних фондів є їх розподіл за типом розрахунку:

– зі встановленими розмірами виплат. Даний вид визначається з урахуванням трудового стажу та розміру заробітної плати. Зазвичай, такі пенсійні програми створюють і фінансують підприємці, а наймані працівники в ці фонди не сплачують внесків;

– зі встановленими розмірами внесків. Це фонди, що існують через створені індивідуальні рахунки, на яких учасник може визначати термін виплати пенсій та інвестиційну програму [4].

Отже, можна підсумувати, що подальший розвиток недержавних пенсійних фондів в Україні неможливий без детального вивчення досвіду зарубіжних країн. Загалом, дослідження теоретичної бази закордонних науковців дозволить усунути багато проблем, які спіткали Україну в реформуванні пенсійної системи.

Література

1. Закон України «Про недержавне пенсійне забезпечення» від 09.07.2003 р. № 1057-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1057-15>.
2. Науменкова С. В. Ринок фінансових послуг / С. В. Науменкова. – К.: Знання, 2010. – 532 с.
3. Бахмач Н. В. Формування корпоративних недержавних пенсійних фондів підприємств легкої промисловості / Н. В. Бахмач // Вісник Київського національного університету технологій та дизайну. – 2006.
4. Сальникова Т. Пенсійне забезпечення: світовий огляд / Т. Сальникова // Вісник Пенсійного фонду України. – 2008. – № 7. – С. 24–27.

Дем'янчук О. Р., ст. гр. ФСТЗм-21
Костецький В. В., к.е.н., доцент

ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ФАКТОР ЙОГО РОЗВИТКУ

Ефективна діяльність будь-якого підприємства не можлива без впорядкованої та налагодженої системи управління. Саме завдяки ефективному управлінню інвестиційною діяльністю підприємство є стабільним та ліквідним, тобто має змогу отримувати прибуток, при цьому покриваючи усі свої видатки.

Економічна природа інвестицій обумовлена закономірностями процесу розширеного відтворення та полягає у використанні частини додаткового суспільного продукту для збільшення кількості й якості усіх елементів системи продуктивних сил суспільства. Інвестиції в широкому розумінні можна визначити як витрати ресурсів, що здійснюються з метою одержання в майбутньому користі або прибутку. У такому розрізі рішення про вкладання